

Ko je glasneje zaihtela stena,
zagrnila jo je obleka njena
in vse očem zvedavim je zakrila.
Še roke skrižane je položila
na beli grudi vidni, čeprav zakriti ! . .

In stala nepremična je, opojna,
obdajala jo mavrica prosojna.

A jaz takrat začel sem k njej moliti:
Ave Marija!

Kot bela roža, kadar se razvija,
rdečico kaže z grudi razodete,
rdečica vstala je na licu svete;
zamišljeno je glavo odvrnila,
prst na kristalno steno položila
kot ta, ki riše si ime ljubeče,
kot ta, ki misli misli vse blesteče;
in k meni se je obrnila, rekla:

Mordà za to ljubav bom kdaj v dnu pekla,
mordà bom obsojena med prepade,
vsajena med peklá ledene hlade
kot ta posoda z mavrice in zraka . . .

A res je: če se muči jasnost taka
splojena z zlatim solnčnatim sijajem,
ki led mrazi jo v sebi in zabija:
osvobodi ledú se mi z vzdihljajem . . .

Ave Marija!

(Konec prihodnjič.)

E l a.

Jaz sem te čakal s plamenečimi očmi,
kot čaka dan objemov zvezdnate noči,
da v njenih mre poljubih in se z njo spoji.

A prišla si kot strun srebrnih divni zvok,
ki s čudsnim odmevom plove pod obok,
kot morje tajnostno globok, kot raj visok.

A prišla si kot zvezda tihe polnoči
in si vzblestela v mraku mojih temnih dni,
da hrepenenju moje duše konca ni.

Vojeslav Molè.